

καὶ λειποθυμημένη. Μὲ φρίκην μου είδον τότε διέδικτος μου ἔσφιγγεν εἰς τὴν χειρά του τὸ πρόσω τὴν Ἀντωνίναν γραμμάτιόν μου. Ἡ Ἀντωνίνα λοιπὸν τῷ εἶχε διακοινώσει πάν τὸ ἀτυχὲς παρελθόν μας, ἅμα οὗτος τῆς ἐξηγήθη τὰ περὶ τῆς ἀποδημίας μου. Παχερά τις φρίκη διέτρεζε τότε τὰς φλέβας μου, καὶ μικροῦ ἐδέησε νὰ σαλεύσῃ τὸ λογικόν μου. Ἐξηγτημένοι, ως εἴχομεν ἐναγκαλισθῇ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐσωρεύθημεν εἰς τὸν ἀνακλιντῆρα καὶ ἡλθεν ἡ ἴδική μου σειρά ν' ἀναλυθῇ εἰς τὰ δάκρυα. Ἡ Ἀντωνίνα συνήρχετο ἀφ' ἑκατῆς ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν, ὁ δὲ δυστυχῆς ἀδελφός μου ἐφάνη, ὅτι ἐβούθισθη εἰς βαθόν τινα συλλογισμόν.

Ἡ κατάστασις αὕτη διηκρεσεν ὥραν ὀλόκληρον, ὅτε διὰ μιᾶς ἐχυθῆ πάλιν περὶ τὸν τραχυλόν μου καὶ μὲ τὸ ησπάλετο τώρα μὲ τὸ ἥθος αγρίας ἀγάπης. Μετὰ στιγμὴν σαρδώνιον κάγχασμα μοὶ ἐπρόδωκεν, ἀλλοίμονον, τὴν συμφορὰν τοῦ ἀτυχοῦς Θωμᾶ. Ὁ ἀδελφός μου ἦτο πλέον παράφρων.

Ἡ μήτηρ μου ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸ γεγονός τούτο ἀπεβίωσεν. Ἡ Ἀντωνίνα ἔν τοτε κατόπιν ἀπέπτη εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἐδῶ ἐσταμάτησεν ὁ δυστυχῆς ναύτης, δάκρυ θαλερὸν ἔβρεζε τὰς παρειάς του. Jaquine, ἐπεφώνησε μετὰ στιγμὴν, καὶ τὸ ξανθόν μικρὸν, ἔπειρ εἰδόμεν φέρον τὸν ζύθον, παρουσιάσθη ἐνώπιόν μας. Αὐτὸς, εἶπεν ὁ Βατίστας, εἰναι ὑπαρξίας φέρουσα εἰς τὰς φλέβας αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τὴν Ἀντωνίνας. Αὐτὸς ἵσως ἀπολαύσει, ἵσως μειδιάσει τὸ ἀτυχές, εἰς ἐμὲ δὲ ὑπολείπεται πλέον νὰ ἀπομάθω καὶ τὴν ἔξιν τοῦ ἀπολαμβάνειν, καὶ τὴν εὐχισθησίαν τοῦ πάσχειν.

Δάκρυα συμπαθείας κατέβρεξαν τὰς παρειάς μας εἰς τὴν περιπαθὴ διήγησιν τοῦ καλοῦ Βατίστα. Ἡδη ἡντικρύζομεν τὰς Καλάμας, καὶ διόρυζος τῶν ἐπιβίστων, συρρέοντων πρὸς τὴν πρώραν, μᾶς διέλυσε. Μετ' ὀλίγον ἀποχαιρετήσας τὸν ἄγαθον ναύτην καὶ τὴν Κυρίαν Β... ἀναχωροῦσαν αὐθημερὸν εἰς Ηλείαν, απεβιβάσθην εἰς Καλάμας —

Ἐν Καλάμαις Ιούλιος 1853.

ΔΗΜ. Δ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ.

Πρὸς ἀρχτὸν τοῦ Παρθενῶνος ἡγείρετο δικαῖος Ὀμηρον πυκνὸς τοῦ Ἐρεχθίου δόμος, οἰκοδόμημα διξιγαστὸν ἰδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθίου παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς ναῷ καὶ χορευτικὴν τῷ Βασιλεῖ τούτῳ, ζητύτι μὲν ὡς κατοικίᾳ, (1) ἀποθανόντι δὲ ως τάφῳ.

(1) Τοῦτο καὶ διόμυρος μαρτυρεῖ ἐν τῇ ἀπαριθμή-

τίᾳν ἀτελῶς περιγράφει τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο διπλοῦν ἦν οἰκημα, ἐν ὧ φρέσαρ ἦν, θαλάσσιον ἀναβρύνον δῦναρ, τρέπεται πρὸς περιγραφὴν τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, κατόπιν δὲ ποιεῖται μνεῖν τῆς ιερᾶς Ἐλαίας, χωρὶς νὰ δρίζῃ ποῦ αὔτη εὑρίσκετο, ὥστε εὐλόγως δύναται τις νὰ νομίσῃ ὅτι ἦν ἐν τῷ της Ἀθηνᾶς ναῷ, καὶ ἀκολούθως επιρέρει διὰ τὸ Πανδρόσιον ἦν συνεχὲς τῷ τῇ Πολιάδος ναῷ.

Καὶ τὸ μὲν Πανδρόσιον τοῦτο ἦν ναὸς καθιερωθεὶς τῇ Πανδρόσῳ, διότι μόνη αὔτη ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Κέρυκος ἐπείσθη εἰς τὸν λόγους τῆς Ἀθηνᾶς καὶ δὲν ἤνοιξε τὴν κιβωτὸν τὴν δόπιαν παρέδωκε εἰς αὐτὰς, καὶ ἐντὸς τῆς δόπιας κατέθεσεν ἡ θεὰ τὸν Ἐριχθόνιον, ἀπειπούσα ταῖς ἀδελφαῖς πολυπραγμονεῖν. (2)

Ἡ δὲ ἐλκία καὶ τὸ φρέαρ, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ἔχουσι μυθολογικὴν τὴν ἀρχήν. Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἀναφρανείσης, μετὰ τὸν κατακλεισμὸν, τῆς γῆς τῆς Αττικῆς, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διοσειδῶν ἐφιλονείκουν πρὸς ἀλλήλους τῆς χώρας τὴν κυριότητα πρὸς διάλυσιν λοιπὸν τῆς διαφορᾶς; ταύτης, παραληφθέντες cίδωδεκα θεοὶ ὡς διαίτηται, ἀπεράσισαν διὰ, δ δοὺς τὴν χώραν τὸ κάλλιστον καὶ ὀφελιμώτερον δῦρον, αὐτὸς οὗτος λέγει τὴν τιμὴν νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς αὐτήν. Οἱ μὲν Ποσειδῶνι λοιπὸν πρῶτος ἤκεν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ πλήξας τὴν τριαίνη (3) κατὰ μέσον τὴν Ακρόπολιν ἀνέφηγε θάλασσαν... μετὰ τούτον δὲ ἤκεν Ἀθηνᾶ καὶ ποιησαμένη τῆς καταλήψεως Κέκροπα μάρτυρα ἐφύτευσεν ἐλαίνην ἡ ίνη ἐν τῷ Πανδρόσιῳ δείνυνται (Ἀπολλοδ. 3-14).

Οἱ Ναοὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ κυρίως λεγόμενον Ἐρέχθειον καὶ τὸ Πανδρόσειον, απήρτιζον ἐν δύο τοῦ πατέρου αἴλαχοῦ μὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ Ναοῦ τῆς Πολιάδος, ἀλλαχοῦ δὲ Ἐρέχθειον ἀπλῶς δρίζεται. Εἰχον δὲ ἔντατην ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δύσμας ποδῶν εἴκοσι κατεσσάρων, τὸ δὲ δυτικὸν, περίπου ἐννέα ποδῶν.

Εἰς ἐπιγραφὴν τινῶν ἀναφερομένην πρὸς τὸ οἰ-

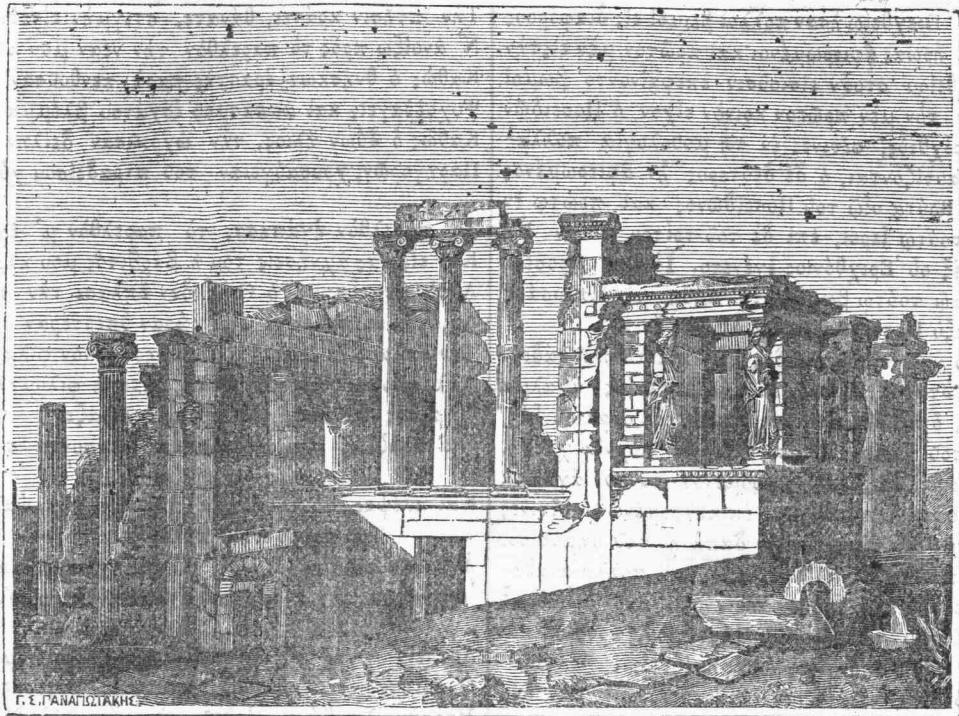
νει τὸν κατὰ Τροίας ἡγεμόνων καὶ τῶν νηῶν τῶν Φέλληνων διμιλῶν περὶ Ἀθηναίων,

Οἱ δὲ ς ἡντας εἶχον, ἔυκτίμενον πτολίεθρον, Δῆμον Ἐρέχθηος μεγαλήτορος, δην ποτ' Ἀθήνη Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζείδωρος ἔρωτος. Κάδ' δὲν Ἀθήνης εἶτεν, ἐφ ἐνὶ πίονι ναῷ.

Ι. Β. 546—550.

(2) Παυσανίου Αττικῶν Κεφ. 18.

(3) Ἰσως ἡ τρίαινα αὔτη ἦτο σεισμός τις μελέτων ἡ ἵσως καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἦν φρέαρ ἀλμυρὸν ἀγρέον δῦναρ.

Γ. Σ. ΓΑΝΑΠΟΥΤΑΚΗΣ.

ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ.

κοδόμυμα τοῦτο μνημονεύονται τρεῖς προστάσεις ἡ στοὰ, αἴτινές εἰσι βεβαίως αἱ τρεῖς πρὸς ἀνατολὰς πρὸς ἄρκτον καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἔχεγουσαι. Αἱ δύο πρῶται συγκροτοῦνται ὑπὸ ἐξ στηλῶν ἴωνικῆς τάξεως, διαφόρως διατεθεμέναι, καὶ αἱ μὲν στῆλαι τῆς ἀνατολικῆς προστάσεως σχηματίζουσιν ἀπληγραμμὴν παράλληλον πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ναοῦ. Κατὰ δὲ τὴν πρόστασιν τὴν πρὸς ἄρκτον εἰσὶ τούναντίον τεταγμέναι τέσσαρες μὲν στῆλαι κατὰ γραμμὴν, ἀνὰ μία δὲ ἑκατέρῳθεν τῆς πύλης, πρὸ τῆς ὁποίας ἐγέρεται ἡ στοὰ, πάσαις ἴωνικῆς τάξεως καὶ αὐταῖς. Τῆς δὲ μεσημβρικῆς προστάσεως ἡ στέγη ἐφέρετο ὑπὸ ἐξ Καρυατίδων ἡ κορῶν, κιόνων γεγλυμμένων εἰς γυναικας, ποδήρεις φερούσας χιτῶνας· ἐξ αὐτῶν ἐσώζοντο πρότερον μὲν τέσσαρες, πρὸ τινῶν δ' ἐτῶν ἀνευρέθη καὶ πέμπτη, ητίς ἐπισκευασθείσα ἐτέθη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της.

Ἐκ τῶν δύο ναῶν ὑπάρχει βέβαιον ὅτι δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἦν δ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, διότι οἱ τῶν μεγάλων θεοτήτων ναοὶ ἐκτίζοτο πάντοτε κατ' ἀνατολάς.

Τὸ οἰκοδόμυμα δὲ τοῦτο ἐπυρπολήθη μετὰ τῶν λοιπῶν ιερῶν ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὅτε ἐπέδραμον ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, φαίνεται δῆμος ὅτι δὲν κατηγαλώθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξ διοκλήρου, διότι, ὡς δὲ Ήρόδοτος ἐν Οὐρανίᾳ ἀναφέρει (1), ἡ ιερὰ ἐλαία ἀνεβλάστη-

σεν ἀκολούθως, θαύματι, ὡς ἐδόξαζον, τῆς Ἀθηνᾶς.

Μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι δὲ τῶν βαρβάρων πανολεθρίαν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐτράπησαν πρὸς ἀνοικοδόμησίν τινων ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῶν ιερῶν, διότι καὶ πολλὰ ἄφησαν εἰς τὴν ἐρήμωσιν εἰς ἦν ἔφερον αὐτὰ οἱ ἀνόσιοι ἐγθροὶ, ὅπως οὕτως διαιωνίζεται ἡ βαρβαρότης αὐτῶν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀνεγερθέντων ἦν καὶ τὸ Ἐρέχθειον.

Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων λοιπὸν τοῦ πρώτου Ἐρεχθείου ἐκτίσθη νέος ναὸς, κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὁποίου διετηρήθη μὲν τὸ αὐτὸ σχέδιον τοῦ πρώτου, εἰσόχθησαν δὲ βελτιώσεις τινὲς περὶ τὴν διακόσμησιν ἃξιας τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης μεταξὺ τοῦ Περσικοῦ καὶ τοῦ Ηελοποννησιακοῦ πολέμου ἐποχῆς.

Μόλις δὲ ἐπεραιώθη ἡ νέα οἰκοδομὴ ἦ, ἐνῷ ἔτι ἀνεγέρετο, ἐπὶ ἥρχοντος Καλλίου [τῷ 409] ἐπαθε, διὰ τῶν ιερέων τὴν ἀμέλειαν, νέαν πυρκαϊάν, βερείως πολὺ δισήμαντον, διότι ἐν μαρμαρίνῳ οἰκοδομήματι τὸ πῦρ δὲν εὑρίσκεν ἀλλὰ τροφὴν εἰμή τὰ ἐν αὐτῷ σκεύη καὶ τὰ ἐν ξύλου ἀγάλματα.

Ἐνι. τὰ λόγος παρ' Ἀθηναίων Ποσειδέωνά τε καὶ Ἀθηναίν ἐρίσαντας περὶ τῆς χωρῆς μαρτύρια θέσθι. Ταύτην ὡν τὴν ἐλαίην ἅμα τῷ ἄλλῳ ἵρῳ κατέλαβεν ἐμπρησθῆναι ὑπὸ τῶν βαρβάρων δευτερη δὲ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος ἡμέρης Ἀθηναῖοι οἱ θύειν ὑπὸ βασιλῆος κελευσμένοι, ὡς ἀνέβησαν ἐς τὸ ἱρὸν ὥρων βλαστὸν ἐκ τοῦ στελέχεος ὅσον τε πηγαῖον ἀναδεδραμηκότα. Οὗτοι μὲν γῦν ταῦτα ἔφεροσαν. Ἡρόδ. Οὐρ. κεφ. 55.

(1) Εἴστι ἐν τῇ Ἀχροπόλι Ερέχθιος τοῦ γηγενέος λεγομένου εἶναι νηὸς, ἐν τῷ ἐλαίᾳ τε καὶ θάλασσα

Ἐν τῷ Ἐρεχθίῳ ἡσαν πολλοὶ βωμοὶ εἰς διαφόρους θεοὺς καὶ ἥρωας ἀφιερωμένοι· καὶ πρῶτον μὲν εἰς τὴν τοῦ Ἐρεχθίου στοὰν εἰσιοῦσιν ἐπεφάίνοντο βωμοὶ τρεῖς, ὃν τὸν μὲν πρῶτον κοινὸν εἶχον ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἐρεχθεὺς, οἵτινες ἐν τῇ μυθολογίᾳ πολλαχοῦ συνταυτίζονται, ὃ δὲ δεύτερος ἦν ἀφιερωμένος τῷ ἥρωι Βούτᾳ υἱῷ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ πρώτῳ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἵερεῖ, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἔθυον Ἡφαίστῳ, ἐξ οὗ Ἐρεχθίον ἐγένετο. Ἰδρυτο προσέτι ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ βωμὸς τῇ Δήθῃ τῇ διαλυσάσῃ τὴν μεταξὺ Ποσειδῶνος καὶ Ἀθανᾶς ἔστιν.

Ἐν τῷ ναῷ τῇς Πολιάδος ἦν καὶ τὸ παλλάδιον ἢ τὸ ἀγιώτατον ἑκεῖνο ἐκ ξύλου ἐλαίας ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ὃ περ ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἐξ οὐρανοῦ [1], καὶ πρὸ τοῦ δοπίου ἔκαιεν ἀενάκως λυχνία χρυσῆ. Ἐψυλάσσετο δὲ τὸ λατρευόμενον τοῦτο ἄγαλμα ὑπὸ δύο ὅρεων, οἰκουρῶν ἐπικαλουμένων, οἵτινες ἐτρέφοντο διὰ πλακούντων δαπάνη τοῦ δημοσίου.

Ἀνέκειντο δὲ ἐν τῷ Ἐρεχθίῳ καὶ πολλὰ ἀναθήματα, μεταξὺ τῶν δοπίων ἐδείκνυτο καὶ ὁ θώρακας τοῦ ἱππάρχου τῶν Περσῶν Μαστιστίου, πρὸς δὲ καὶ τὸ ξίφος τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἐφημίζετο.

Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἡσαν ἀνατεθειμέναι καὶ δύο ἔδραι, ὡν ἡ μὲν, καμπτὴ οὖσα, ἦν ἕργον τοῦ Δαιδάλου, ἡ δὲ ἐτέρα, χρυσοῦς, ἦ, κατὰ Δημοσθένην, ἀργυροῦς ἔχουσα τοὺς πόδας, ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ διφρός ἐφ' οὐδὲν ὁ Ερέρης καθήμενος ἐπώπτευε τὴν νυμαχίαν ἐκείνην τὴν ἀειμνημόνευτον ἐν Σαλαμίνι, ἐνθα τὸ πρῶτον δεσποτισμὸς τῆς Ἀσίας ἔκλινε γόνῳ ἐνώπιον τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας εἰδώλου.

Π. Γ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ο ΘΗΣΕΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Τὴν πτῆσιν κράτει, θάνατε, στιγμὴν εἰσέτι μίαν,
Νὰ κρούσω τὴν παρήγορον τῆς λύρας ἀρμονίαν·
Δὲν εἰν' ὁ πόθος ἵερὸς τῆς ὑπερτάτης ὥρας
Τοῦ ἐν κλαυθμῷ πρὸς ἀφανεῖς ἀποδημούντος χώρας;

Ο κώδων, εἰς τὸν οὐρανὸν, τὸν θησεκοντα σημαίνει·
Φιλτάτων δάκρυ τὴν στιγμὴν τὴν ὑπερτάτην φάνει·
Πρὸς τὴν ἔγω ἀποδημῶν, τὸν θησεκοντά μου τόνον
Νὰ μὴ σημάνω, φεύγοντα τοὺς ἀσπασμοὺς τῶν
πόνων;

Καὶ τελευταῖον στεναγμὸν πρὸς τὴν ἀποδημοῦσαν
Νὰ μὴν ἐκφέρω Μοῦσαν;

Πλὴν τὶ νὰ ψάλλω; τὸ παρόν; τὸ παρελθόν; τὸ μέλλον;
Τὰς ὥρας τῶν ὀλοφυρμῶν; τὰς ὥρας τῶν ἀγγέλων;
Ω! τὸ παρὸν τοῦ σπεύδοντος θανάτου πίπτει θῦμα·
Τὸ μέλλον, φεῦ! τοῦ μνήματος, τοῦ μυστηρίου
κτῆμα.

Τὴν πτῆσιν κράτει, θάνατε, στιγμὴν εἰσέτι μίαν,
Ν' ἀνοίξω πρὸς τὸ παρελθόν τὴν νέαν μου καρδίαν,
Καθὼς δὲ θησεκων ἐραστὴς παρὰ πενθοῦσαν φίλην
Ψυχορράγει, καὶ ἀσπασμοῦ ἐσχάτου βλέμμα τείνει
Καθὼς δὲ δύνων ἥλιος, τὴν ὥχραν δείλην
Παρηγορῶν, χρυσαύγειαν τοῦ πιραδείσου χύνει.

Τὸ παρελθόν ἡγάπησα, τὸ παρελθόν μ' ἐμπνέει,
Καὶ εἰς τὰς ἀμύνσεις του ἡ βάρδοιτος μου κλαίει.
Αὐτὸ μὲ εἴπετο: δὲ θεὸς δὲν ἔπλασε τὴν σφαῖραν
Δι' ὄντα ἐφιπτάμενα εἰς χώραν ὑπερτέραν.
Τὴν ἔπλασε δὲ ἐρπετὰ τῆς ὄλης μόνον φίλα,
Ἄλλ' ἄδουσα τοὺς οὐρανοὺς, πετά ἡ φιλομήλα,
Ο δεῖτος αἰθέριος τὸν ἥλιον χλευάζει
Καὶ ἀλαζών, τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔρποντα σκιάζει»

Καὶ κλέψας τὸ κελάδημα τῆς λιγηρῆς ψαλτρίας,
Τοῦ ἀετοῦ τὴν πτῆσιν,
Ἀνηλθόν εἰς τὸν οὐρανὸν, κ' εἰς χώρας μακαρίας
Ἐθρήνησα τὸν ἄνθρωπον, ἐτόνισα τὴν φύσιν.

Δὲν εἰν' ἡ γῆ τοῦ ποιητοῦ μονὴ προωρισμένη·
Ο ποιητὴς εἰς οὐρανοὺς μὲ τοὺς ἀστέρας μένει,
Μορφὴν λαμβάνει ἀετοῦ, γλαυκὸς ἡ ἀπόδονος
Καὶ φέρεται μετέωρος ἐπάνω τοῦ αἰῶνος,
Καὶ μελῳδῶν τοὺς οὐρανοὺς, τοὺς ἔρωτας, τοὺς
τάφους.
Ἄφινει μόνην τὴν σκιὰν ἐπάνω τοῦ ἐδάφους.

Εἰς δρόσου μεταβάλλεται περικαλλεῖς σταγόνας
Πιπτούσας εἰς τῶν καρδιῶν τοὺς εὐανθεῖς ρόδῶνας;
Ή ὡς ἡ αὔρα πνέει,
Κ' εἰς φύλλα φύινοπωριὰ ψυχῆς ἀλγούσης κλαίει.

Καὶ ἄλλοτε ὡς μαγικὴ θεότης τῶν ἀστέρων,
Τῶν οὐρανῶν κατέρχεται τὰς ἀποφάσεις φέρων,
Καὶ λέγει πρὸς τὸν στεναγμόν: ὑπὸ τὰ στήνη
πνέει!

Πρὸς τὰς καρδίας: πάλλετε! καὶ πρὸς τὸ δάκρυ:
ρέει!

Πρὸς τὴν δεσμώτιδα ψυχήν: τὴν γῆν ἀποχαιρέτα,
Εἰς χώρα τρύφα τέρψεως, εἰς παραδείσους πέτα!
Καὶ ἀν διπνώττη κεκρυκτῶς τῶν κεραυνῶν δάιμον,
Περίβλημα τὰς ἀστραπὰς λαμβάνει τῶν πολέμων.

Μορφὴν κ' ἔγω, μορφὴν γλαυκὸς θρηνώδους ἐνεδύθην
Καὶ εἰς τὴν γῆν νὰ μελῳδῶ τοὺς τάφους προεστήθην.

Ἐτόνισα τὴν λύραν μου καὶ μὲ ψαλμοὺς πενθήμους.
Τοὺς τεθυεώτας ἥγειρον, ἐξύπνων τὰς ἐρήμους.

Άλλ' ἀκοὴν δὲν ἔθελξα, ἡ μόνου τοῦ θανάτου,
Καὶ φέρων ἥδη πρὸς ἐμὲ τὰ πλάνα βήματά του
Τὸν πενθηλάλον κώδωνα τῆς τελευτῆς μου κρούει
Ποθῶν ἐπὶ τοῦ κράτους του τὴν λύραν μου ν' ἀκούῃ.

Άλλ' ἀφες με, ω θάνατε, στιγμὴν εἰσέτι μίαν,
Τὴν φοβερῶν τῶν κεραυνῶν νὰ λάβω πανοπλίαν,